

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η Π Λ Α Τ Η

‘Η πρός τὰ κεί’ αὐτὸν στρατευμάτα διαταγὴ ἦταν ἀσθηροτάτη. Τὸ ζήτημα δὲν ἦταν μόνον ζήτημα δημοσίας ἠθικῆς καὶ τάξεως, δὲν ἦταν ζήτημα ἐξασφαλίσεως τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ζήτημα προσωπικῶ ποῦθιγε ἀνάλογη τῆ στρατιωτικῆ ἀξιοπρέπεια κ’ ἐκλόγιζε αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασι τοῦ ‘Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

‘Η Στρομπουλό.

λήσῃ ἔτσι τὸ στρατὸ καὶ νὰ βρῆ πορὸ τῆς... Τῆς ἔφακε π λ α τ η δηλαδή, γιὰ νὰ ἀπαχθῆ, καὶ αὐτὴ τοῦ γράφου τὴν... π λ α τ η!

Γι’ αὐτὸ λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν τὰ τρώει αὐτὰ ὁ ‘Ἑλληνικὸς στρατός, ἡ διαταγὴ ἦταν ἀσθηρὴ, πρὸς τὴν, δηλαδή τοὺς δώδεκα εὐζώνους ποὺ εἶχε τὸ ἀποστάσιμα :

«Διατάσσου ἀδουρῆ κι ἀμταρεῖτόσου, ὅπου τὴν ἰσπέραν ταύτην, ἀπόμῃ δηλαδή, προσαχθεὶ ἰνώπιον ἰμοῦ, κ’ ἰντός τοῦ γραφείου τῆς ἡμετέρας διευθύνσεως ἵνα ἀποσταθῆ γὰς συνειετίας το’ ἀλλανθὰς’ δικαιοσύνης οὐ ἀπαγογεύς Μήτσους Πουλημῆους τ’ Νικολαίου, οὐτάδανος ἀπαλλαγέντας, οὐδέπουτε ὑπερετήσας στοὺν ‘Ἰλλινικὸν στρατόν, μετὰ τῆς ἀλληλοπαταχθείσης ρουδουβελγῆτρον Στρομπουλόης Σπαγοροραμμένου τοῦ Χρήστου.

‘Ἄλλως ἰπιβλήθησιν αὐτοῖς τὰ ἐκ τοῦ νόμου Ν. Φ. Ν. περὶ κλεφταποδοχῶν πηγάζοντα ἀδρα 32 καὶ 33 καὶ τὸν ἐκ τοῦ Νόμου Κ. Ρ. Σ. Τ. περὶ ἀπαγωγῆς ἀλλοτριῶν κτημάτων, ἀφῆρον 5, 10, 12.

Ταῦτα πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Οὐ διηθύβηνον ἰπιλονχίας Σ. ΚΑΡΑΜΟΥΣΤΟΣ

Υ. Γ. ‘Ιδιαίτερις προνομήσεις διν θὰ στολοῦν».

Ἐλεγε σπάζει τὰ πόδια τοῦ ἀποστάσιματος ὁ ἐπιλοχίας Καραμούστος νὰ βρῆ καὶ νὰ πάσῃ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, μὰ ἐπὶ τέλος, τοὺς ἔπασσε καὶ τοὺς ἔφερε δεμένους σκοκορέτωσ’ στὸ χωριό. Καὶ τὴν ἔφτασε ἡ στιγμή νὰ δεῖξῃ καὶ στοὺς δυὸ τὸ μεγαλεῖο του, τὴ δύναμι καὶ τὴν ὑπεροχὴ του...

‘Ἐκεῖ μτρός του, στὸ γραφεῖο του, τὸ ὁποῖο διάταξε καὶ καταδρέξανε καὶ σάφωσαν καὶ κρέμασαν βίλα καὶ ξιφολόγχες στοὺς τοίχους, στὸ γραφεῖο του,

Κάθησε, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν φωτογραφήσουν !...

τὸ ὁποῖο κοίτασαν ἀπ’ τὸ ἕνα πόδι καὶ τὸ ἑσπερώσε καὶ τῶστροσε μὲ μὰ κούβερα καὶ τὸ σῶλισε μὲ τριαντάφυλλα καὶ δενδροκοιλόχες, ἐκεῖ, ἐνώπιόν του, θὰ ταπεινωθῆ καὶ θὰ συντριβῆ ὁ ἀδελιὸς ἀπαγογεύς καὶ θὰ συνερῆθῆ ἡ ἀποτηκωρὴ τοῦ παρῆδρου καὶ θὰ μετανοήσῃ καὶ θὰ τὴν τυπῆ ἡ συνειδήσι τῆς, γιὰτὶ θὰ δι’ ἐσφθαλμοφανῶς καὶ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ μύτια ποῖον ἄντρα, ποῖον λεβέντη, ποῖον βαθμούχο, παρ’ ὀλίγο νὰ χράσῃ, προτιμήσασα ἕναν ἐπαντελονῆ, ἕναν ἠλεκκατῆ, ἕναν χαμένο ἄνθρωπο μωσῆς γροθιάς, ἕναν ἀκαταλαγέτω...»

— Πάν κ’ ἀκόμα πάν, κύρ’ ‘Ἰπιλονχία !...

‘Ἐστρωσε λοιπὸν καὶ κόρδασε τὸ μουστάκι τοῦ ὁ ἐπιλοχίας Καραμούστος, ἀπλώσε τοῦ φρεσιῦ τοῦ τῆ φροντὰ γύρω στοὺς ὄμους του, πῆρε στάσι μεγαλοσρεπῆ, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο, κοινώντας τὰν τσαρουγιῶν τὸν τῆς φροντῆς καὶ διάταξε τὸν ὑποδεκανῆ Μπακατσούλα νὰ πάῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ κλεμμένο ἐρωτικὸ ζευγάρι.

— Καθουρήγησατέ τους, παρωθῆς ἵταῦθα ! φώναξε.

‘Ο ὑποδεκανῆς στάθηκε σὰν νὰ μὴν εἶχε καταλάβει καλά.

— Δὲν ἀκούς ; Νὰ προυσῆξῃς, εἰτα, τοῦ ἀλληλοπαταχθῆν ζευγους, ἰνώπιόν μου πρὸς διαδικασίαν.

‘Ο Καραμούστος ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἀποστάσιμα φρέσση-φρέσση, λαχουλή σὰν τὸ χλωρὸ τυρὶ, κοκκανομάουη καὶ πυράτῃ νὰ λικνῶν ἀπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ εὐχαριστῆ τὸ Θεὸ κ’ αὐτὸ τὸν ἴδιο ποῦ τὴν ἔσωσαν ἀπὸ τὸ μαζεῖμπορο. Τὴν ἔφατετε δροσάτῃ καὶ τροφοντῆ στῆς ἀργαλῆς τοῦ ἀξίου ἀντιπροσώπου τοῦ ‘Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

‘Ἐστρωσε λοιπὸν ξανά γεμιστὸς εὐτυχία ὁ ἐπιλοχίας τὸ μουστάκι του, ἐποποθετήθηκε καλύτερα ἀπάνω στὴν καρδέλα του, ποῦ τρεψοδούσε ἀπ’ τὸ βάρος του, καὶ ἔλαβε στάσι σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸν φωτογραφήσουν. Τῆ στιγμή αὐτῆ μῆτρε στὸ γραφεῖο λαχανιασμένους καὶ κίτρινος σὰν τὸ φλωρὶ, ὁ ὑποδεκανῆς

— Κύρ ἰπιλονχία ; ἔσκουξε ἀπελπισμένα.

— Τ’ εἰν’ μουρῆ ;

— Πάν !...

— Ποῖός, μουρῆ ;

— Πάν κ’ ἀκόμα πάν !...

— Ποῖο, μουρῆ, κ’ ἔσκασα ;

— Οὐὶ ἀλληλοπαταχθέντες, κύρ ἰπιλονχία, ξαναλληλοπαταχθήκαμε !

‘Ο Καραμούστος ἀνεπήδησε τρομερῶς καὶ φροβερός.

— Μῖλα καλά, οὐρ’ Μπακατσούλα, φώναξε.

— Μὰ τὸ Χριστὸ, κύρ ἰπιλονχία μ’ !...

— Καὶ ποῦ πάν, οὐρῆ Μπακατσούλα ;

— ‘Αφαντ’ ! Γίναν ἀφαντ’ σ’ ἰεῖο, κομνηναχτός.

— Φτοῦ !... νὰ σᾶς πᾶρ’ οὐ διάουλους τὸν πατηροῦ !...

— Φτοῦ !... οὐρῆ, σβῆλον τὸν στρατὸ σὰ ἄλλα !... Τηγήγορα, εἰτα, οὐρῆ !

— ‘Ἀμέσου, κύρ’ ἰπιλονχία !

Κι’ εὐθὺς μὰ φωνῆ μεγάλη ἀκούστηκε μέσα σ’ τῆς νικητῆς τὴν ἠσυχία :

— Στὰ βίλα, α,α,α,α,α,α !

Κι’ ὀλ ἡ φρονα τῆς ‘Ἐλετσούς, δηλαδή οἱ δώδεκα εὐζῶνοι, δρέθησαν σὲ λίγο ἐνοπλοῖο στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ. ‘Αρχιξε πειὰ νέα ἐκστρατεία, νὲα καταδίωξι τῆς Στρομπουλόης καὶ τοῦ ἀπαγογεύς τῆς... ‘Ὀλῃ τῆ νύ-

Κουράγιο κὶ τοὺς πιάσαμ !...

Οἱ εὐζῶνοι πηδοῦσαν σὰν ἀγριοκάτσικα !

